

एकार्थसमवेतानि एकस्मिन्नर्थे पर्यवसितानि वाक्यमिति पंचांगवाक्यं ममवचनान्निश्चिनु सौक्ष्म्यादीनामुदाहरणानितु तत्रपदतः सौक्ष्म्यादेरुदाहरणं वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकाम इति विधायाम्नायते वायुर्वैक्षे
पिष्ठादेवता वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावतिस एवैनं भूतिगमयतीति किं वायुर्वा इत्यादीनि पदानि समिधो यजति तनूनपातं जयतीत्यादिपदकदंबवत्कंचिदर्थं विधाय प्रधानवाक्येन एकवाक्यतां प्रतिपद्यते उत संभू
यप्राशस्यमात्रं श्वेतालं भस्यार्थं लक्षयंति एतसौक्ष्म्यं अविशिष्टस्तु वाक्यार्थ इति न्यायेन तेषां प्रतीयमानस्यार्थस्य अपलपितुमशक्यत्वात् समिधादिवाक्यवत्त्वार्थे पर्यवसानं प्राप्यैव महावाक्येनैकवाक्यतां लभते
इति पूर्वपक्षे गुणः सिद्धांते दोषः तथा सर्वस्याम्नायस्य प्रयोजनवदर्थं पर्यवसायित्वा त्वायोः शीघ्रगामित्वादिप्रतिपादने शास्त्रस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिरत्वायोगात् आनर्थक्यलक्षणाप्रामाण्याद्वरं विधेयार्थप्राशस्यस
मर्पणेनार्थवत्त्वमिति सिद्धांते गुणाः पूर्वपक्षे दोषाश्च एतत्सांख्यं अत्रैव क्रमाख्यं पूर्वोत्तरपक्षयोर्बलाबलमुन्नेयं पूर्वपक्षे आनर्थक्यात् दुर्बलत्वं सिद्धांतेऽर्थवत्त्वात् बल्यमिति इत एव निर्णयः अर्थवादानां प्रयाजादि
वाक्यानामिव प्रधानविधिना वाक्यैकवाक्यतानास्ति अपि तु पदैकवाक्यतैवेति तस्माद्वायुर्वा इत्यादिकमेव पदं अविधायकं अतः प्रशीघ्रगामिदेवताकं कर्म शीघ्रफलदमिति स्तुतिः सिद्धांते फलं पूर्वपक्षे तु यतो वायुः
क्षेपिष्ठातिशयेन क्षिप्रगामिनी देवतेति स्वयमपि धावनं कर्तव्यमिति इदं पदैकत्वानेकत्वे सौक्ष्म्यादिकं वाक्यैकत्वानेकत्वे तु वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते यदष्टाकपालो भवत्यष्टाक्षरा गायत्रीत्यादौ संशयः

तान्येतानि यथोक्तानि सौक्ष्म्यादीनि जनाधिप ॥ एकार्थसमवेतानि वाक्यं मम निशामय ॥ ८६ ॥

किं द्वादशकपाले एव अष्टाकपालत्वादिर्वैकल्पिको गुणविधिरुत तस्यैवावयवद्वारास्तुतिरिति तत्र उत्पत्तिशिष्टद्वादशत्वावरुद्धे उत्पन्नशिष्टानां अष्टत्वादीनां निवेशायोगात् संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो हि नेष्यत
इति न्यायेन पुत्रे जाते इत्युपक्रम्य यस्मिन् जात एतामिष्टिनिर्वपतीत्युपसंहारेण उपक्रमोपसंहारयोरेकैकस्यान्नात्र वाक्यभेदोपापत्त्या गुणविधानं कर्तुं शक्यमिति अत्रापि पूर्ववत्सौक्ष्म्यादिकं द्रष्टव्यं तथा पदार्थे सौ
क्ष्म्यादि इन्द्रियेभ्यः परास्त्वार्था अर्थेभ्यश्च परं मनः मनसस्तु पराबुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान्परः महतः परमव्यक्तमित्यत्राव्यक्तपदेन सांख्याभिमतं प्रधानं ग्राह्यं रूढेरिति पूर्वपक्षः आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु बु
द्धितुसारं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च इन्द्रियाणि हयानाहुर्विषयांस्तेषु गोचरानि तिरथ रूपककल्पनायां ये श्रूयंते इन्द्रियादयस्त एव क्रमव्युत्क्रमाभ्यां प्रत्यभिज्ञायंते तः परिशेषादव्यक्तशब्देन सूक्ष्मं शरीरमिति सिद्धांतः त
था वाक्यार्थेऽपि सौक्ष्म्यादिकं इंद्रेण प्रतर्दनं प्रत्युच्यते प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा तं मामायुरमृतमित्युपास्येति किमिह वक्ता इंद्र एवोपास्यः उत मुख्यः प्राणः श्रौतार्थलाभात् उत प्रज्ञात्मेति विशेषणाज्जीवः उत तद्यथा पुरेषु निमिर
र्पितो नाभावरा अर्पिता एव मस्मिन्प्राणे सर्वसमर्पितमिति सर्वलयाधिष्ठानत्वोक्तेर्ब्रह्मवातत्र अन्यतमपरत्वमिति पूर्वपक्षः वाक्यभेदस्यायुक्तत्वेन एकस्मिन्नर्थे वाक्यपर्यवसानावश्यकत्वाद्धिततमं ब्रूहीति प्रक्रममात्र
ह्येतरस्य हिततमत्वायोगात् वक्रालोपदेशस्य वामदेवदहं मनुरभवं सूर्यश्चेति प्रत्यक्तत्वा नुसंधानपरत्वे ब्रह्मपरत्वोपपत्तेः प्राणादिधर्मवैशिष्ट्येनापि ब्रह्मोपास्तिसंभवादुदात्ततोपसंहाराच्च ब्रह्मपरत्वमिति सिद्धां
त इति दिक् ॥ ८६ ॥